
HÄXAN HILDA
och den försvunna vägen

Häxan Hilda och den försvunna vägen

Det var en gång en häxa som hette Hilda. Hilda var inte som andra häxor. Hon var inte elak och hon skrämde ingen. Hilda var snäll. Hon hade en hatt med blommor på och en kvast som doftade av vanilj.

Alla häxor skulle flyga till Blåkulla på påskafton. Där skulle det bli stor fest med musik och tårta. Hilda packade sin väska. Hon tog med sig sina bästa chokladkakor.

"Nu flyger vi!" sa Hilda till sin kvast. *Vuuuush!* sa kvasten.

De flög upp över taken. Men det var ett problem. Det var många moln i kväll. Gråa och tjocka moln. Hilda tog fram sin karta.

"Var ligger Blåkulla?" undrade Hilda. "Jag ser ingenting!"

Hon svängde åt vänster. *Svisch!*

Hon svängde åt höger. *Svosh!* Men hon kände inte igen vägen. Allt såg likadant ut.

Plötsligt hörde hon ett ljud. *Vem-vem-vem?* Det var en uggla som satt i ett träd. "Hej Uggla," sa Hilda. "Vet du var Blåkulla ligger?" Ugglan blinkade med sina stora ögon. "Jag flyger bara på natten," sa Ugglan. "Jag ser inte så bra på dagen. Men solen går ner snart."

Hilda väntade. Solen gick ner och månen kom fram. *Lysa!* Men Hilda var fortfarande osäker. Hon flög lägre.

Där nere i skogen hoppade en liten hare. Det var Viggo Hare.

"Hej Viggo!" ropade Hilda. "Jag har tappat bort mig. Jag ska till Blåkulla." Viggo viftade med öronen. "Jag vet var Blåkulla ligger!" sa Viggo glatt. "Men min kvast är trasig."

"Hoppa upp!" sa Hilda. "Min kvast har plats för två."

Viggo hoppade upp bakom Hilda. *Hopp!* "Follow the moon!" sa Viggo. "Följ månen!"

Hilda styrde kvasten mot den stora, vita månen. *Vuuuush!* De flög över sjöar och över berg. Där borta, bakom ett blått berg, såg de ljus. Det lyste och spelade musik. *Trum-trum-trum!*

"Vi är framme!" ropade Viggo. De landade mjukt på en grön äng. Många andra häxor väntade. "Välkommen Hilda!" ropade de.

"Vi väntade på dig och dina kakor!"

Hilda delade ut chokladkakorna till alla. Till och med Ugglan fick en bit. "Det var tur att du hjälpte mig," sa Hilda till Viggo. "Det var

tur att du är snäll," sa Viggo och tuggade på en kaka.

Så dansade häxorna och haren under månen hela natten. Och Hilda lovade att aldrig glömma bort kartan igen. Men om hon gjorde det, visste hon att vänner alltid hjälps åt.

Slut